

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτον αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ ἑστὶ χέρι.

Δευτέρ' Ἀπρίλη καὶ εἰκοστή,
τελεθροῦν ἄθλοι θαναμαστοί.

Ἑνῆκα τριάντα καὶ ὀκτώ
καὶ ὅλοι φεύγουν μὲ σιόμ' ἀνοικτό.

Μαραθωνοδρομὸς ξένος
καὶ ὅλον θλίβεται τὸ γένος.

μὰ σήμερ' αἱ θορῆν καθεὶς μ' ἐμένα τὸ κωθόνιον
ἀφοῦ Ρωμῆος δὲν κέρδιζε ξανά τὸν Μαραθώνιον.

Κι' ἐγὼ, παιδιὰ, τὸν Καναδό
δὲν ἔχω μάτια νὰ τὸν δῶ.
Μπαίνει στὸ Στάδιον, ἰδοῦ,
μὰ τὰ κανιὰ τοῦ Καναδοῦ
καθένας τώρα βλασφημεῖ,
καὶ ἀκοῦς νὰ λὲν τὰ πλήθη
πὼς τῆς Ἑλλάδος ἡ τιμὴ
μ' ἐκεῖνα προσεβλήθη.

καὶ ὄνειδος ἐνεκόλασαν ἐπάνω της αἰώνιον,
ἀφοῦ γι' αὐτὰ δὲν πήραμε ξανά τὸν Μαραθώνιον.

Εἰς ποίας μαύρας συμφορὰς, πατρίδες, περιεπλάκης!..
αὐτὸς αὐτὸς ὁ Καναδὸς μᾶς ἔκανε χαλάστρα
καὶ ἂν πρῶτος πρῶτος ἐφθανε κανένας Κουτουλάκης
βεβαίως τὸ κεφάλι σου θὰ κουτουλοῦσε τῆς τράτας,
καὶ πάλιν θ' ἀνεγείρεσο μ' ἀνάστημ' Ἀμαζόνειον,
πλήν κλάψε ποῦ δὲν πήραμε ξανά τὸν Μαραθώνιον.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος θλιμμένος σιωπῇ,
καὶ ὁ Περικλέους σύννοφρος μὲ τοῦτον ὁμιλεῖ·
τοῦλάχιστον ἂν ἄφιναν ἐκεῖνον τὸν παπᾶ,
ποῦλεγε πὼς στὸ Στάδιον θὰ φθάσῃ σὺν πουλί,
τοιούτον ἄγος σήμερ' αἰ δὲν θάχαμε Κωλόνειον
καὶ σίγουρα θὰ πέραμε ξανά τὸν Μαραθώνιον.

Ὅσοι γι' αὐτὸν τὸν Καναδό, γι' αὐτὸν τὸν χαρσμέρη,
καὶ ὁ Φασουλῆς τὸ μουσι του μὲ φρίκην τὸ μαδᾷ·
πὼς διάβολο τοῦ κάπνισε μὲς στὰ δικά μας μέρη
νὰ λθῇ καὶ αὐτὸς ἀγωνιστὴς ἀπὸ τὸν Καναδό,
καὶ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ῥωτοῦν καὶ τὸ Τροφάιον
γιατὶ καὶ πὼς ὁ Καναδὸς πήρε τὸν Μαραθώνιον.

Ὅποιον ἐδοκίμασε τὸ γένος μας ἀγῶνα!..
ἀκοῦς νὰ φθάσῃ Καναδὸς ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα
Κάθε Ρωμῆος δυστύχημα καὶ συμφορὰν τὸ κρίνει..
σάκκον, πατρίδες μου, φόρεσε καὶ ἀδιαλείπτως θορῆναι,
καὶ βλέπε ξένον δάκτυλον καὶ εἰς τοῦτο καταχθόνιον,
ἀφοῦ δὲν ἐκερδίσαμε ξανά τὸν Μαραθώνιον.

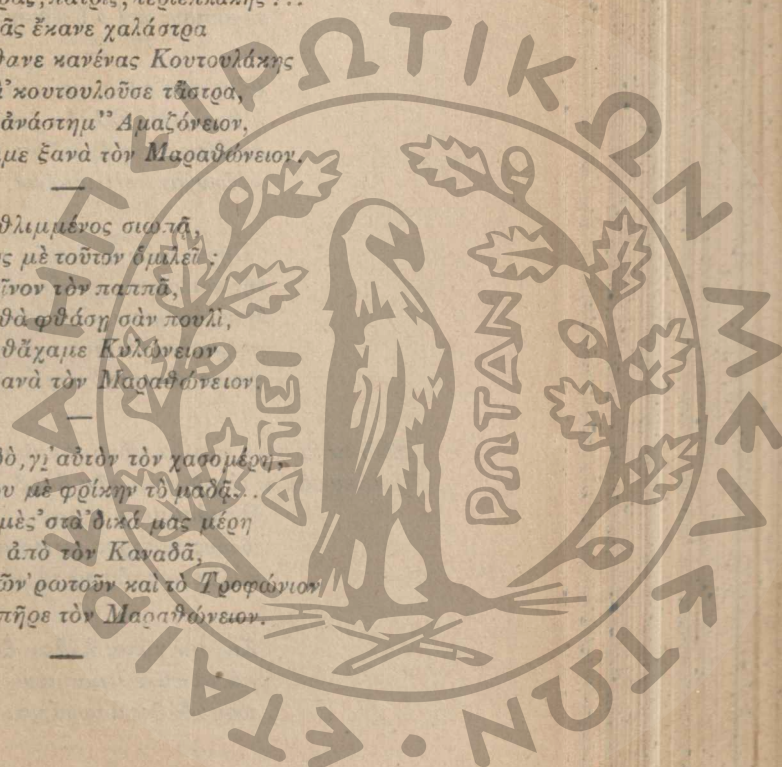
Τῶν πολεμάρχων τῶν Ρωμηῶν δὲν ἐλυπήθ' ἡ ῥάτσα
καὶ ὅταν εἶδε τὸν Ἐπὶ νὰ φθάσῃ στὴν Ταράτσα,
μήτ' ἐμπτισμοὶ καὶ κόλαφοι συμμάχων χθεσινῶν,
μήτε ποδοπατήματα συμβόλων γαλανῶν
τοιούτον δὲν ἐλύπησαν τὸ γένος τὸ δαιμόνιον
ἀφοῦ δὲν ἐπήραμε ξανά τὸν Μαραθώνιον.

ὦ! τὸν ἀδθάδῃ Καναδόν!
εἰς τὸ κεφάλι σου σποδὸν,
Ἑλλὰς πατρίδες μου, χύσε,
καὶ τὸν χιτῶνα σχίσε,

καὶ λυσίκομος ποτίζον νέον κώρειον,
ἀφοῦ δὲν ἐκερδίσαμε ξανά τὸν Μαραθώνιον.

Γυναῖκες ἔτρεχαν πολλὰς μὲ τὰ παιδιὰ στὸν ὄμο,
καὶ ἡ πόλις πᾶσα παροικεῖ
ἤγγε' στὸ Στάδιον ἐκεῖ
νὰ παραβῇ τὸν Ρωμῆο τὸν Μαραθωνοδόμο,
καὶ ἀμφιβολίαν οἱ Ρωμηοὶ δὲν εἶχαν ἐναγώνιον
πὼς νέος Δούης θὰ περνε ξανά τὸν Μαραθώνιον.

Ἐλγμονήθησαν δουλεῖαις ἡμέρ' αἱ μεσημέρι,
ἐκλείσανε μπακάλικα, λοκάνταις, καφφενεῖα,
καὶ μήτε γιὰ νὰ ξουριστῇς δὲν εὗρισκες μπαρμπέρη,
καὶ τοὺς ἐδαίμονιζε Μαραθωνομανία.

Τι κρέμα πού δὲν ἄφησαν ἐλεύθερο τὸν δῆμο...
 χίλιας φοραὶς μπερμπάνο.
 Ἄλλ' ὅμως ἄς σκιρτήσωμεν, τὸ τόσον πένθος φθάνει,
 κι' ὥσως κανεὶς Ἠγούμενος καθὼς τὸν Μητροφάνη,
 κι' ὥσως κι' Ἀρχιεπίσκοπος κανένας μὲ φελώνιον
 νὰ πάρ' εἰς μέλλον προσεχὲς αὐτὸν τὸν Μαραθώνειον.

Ἐγγα τὸ πένθος σου, πατρίς... πῶς πῆς ἀπὸ μαλαλά;
 γέλ' Ἀμαζῶν πολὺ μνητε γνωστῆς ὠκυποδίας...
 κι' ὁ μακαρίτης Σώλοβουρν τῶπε πολὺ καλὰ
 πῶς ὅτι οὗτος Ρωμηὸς χρειάζεται μακρὸς ζουρλομανδύας
 κι' ἄλλα Δρομοκατεία πρὸς χορὸν μακροχρόνιον
 νὰ μὴν παραφρενιάζουνε μ' αὐτὸν τὸν Μαραθώνειον.

**Κοπετὸς ὁξὺς μὲ πόνον
 γὰρ τὸ τέλος τῶν Ἀγώνων.**

Φ. — Δεῦτε λοιπὸν σκιρτήσωμεν
 μετὰ χορῶν εὐφώνων,
 κι' ἄς ἀποχαιρέτησωμεν
 τὸ κάλλος τῶν ἀγώνων.

Ἀποχαιρέτα, Περικλῆ, τοὺς Ὀλυμπιακοὺς,
 τοὺς ξένους, τοὺς φιλέλληνας, καὶ τοὺς Ἀστυριακοὺς.
 Ἀποχαιρέτα, Περικλῆ, πολλὰ τε καὶ ποικίλα
 τῆς ὑψηλοῦ φύλα.

Προσφώνησέ τους φλογερὰ καὶ λύγισε τὴν μέση,
 ἀποχαιρέτα καὶ πολλοὺς δμογενεῖς μὲ φέσι.

Μᾶς φεύγουν, Περικλέτο μου, φιλέλληνες ποικίλοι,
 καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε; καὶ τώρα τί θὰ λέμε;
 μᾶς φεύγουν, Περικλέτο μου, τόσοι καλοὶ μας φίλοι
 καὶ μᾶς ἀφίνουν μοναχοὺς τὴν μοῖρα μας νὰ κλαίμε.

Μαζί των ἐρωτάσαμε,
 μὲ δόξα τοὺς χορτάσαμε,
 κι' ἐδώσαμε κοτίνους
 σὲ τούτους καὶ σ' ἐκείνους.

Ἐδγε' οὗτος Ρωμηὸς ἀνήκει...
 ἦλθαν' οὕτω Ἑλλάδα ξένοι
 ἀπολίτιστοι κι' ἀγροῖκοι,
 κι' ἔφυγαν πολυτισμένοι.

Ἦσαν φῶς ἀπὸ τοὺς τόπους
 τῆς κοιλάδος τῆς κλεινῆς,
 ἐγνωρίσθηκαν μ' ἀνθρώπους,
 κι' ἔμαθαν ὅλους τῶν ὁδῶν
 γὰρ νὰ γίνουν εὐγενεῖς.

Ἐδῶ πέρα' στήν κοιτίδα τῶν τροπαίων τῶν χρυσῶν
 ἐμαλάκωσαν κι' οἱ φθόγγοι τῶν βαρβάρων τῶν γλωσσῶν.
 Θυσιάσαμε γι' αὐτοὺς
 τόσοις μόσχους σιτευτοὺς
 κι' ὅλα μας τὰ ζῶντα τὰ λάγια.

Καὶ σὰν γῦπες ἦλθαν ξένοι
 γὰρ νὰ φᾶνε λιμασμένοι
 τῶς δόξης ἀποφάγια.

Μὲ τὸ Στάδιον ἐκεῖνο τοῦ παλλεύκου μεγαλείου
 ἔκαναμε συμμάχους ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ὑψηλῆς,
 κι' ἔμαθαν ἐδῶ, βρὲ βλάμη, καὶ τὰ ξένα τὰ κοθόντα
 νὰ παθαίνουν συγκινήσεις,
 καὶ νὰ βγαίνουν' οἱ μπαλκόνια
 καὶ νὰ κάνουν προσφωνήσεις.

Τὼρ ἄερα ξαναπῆραν τὰ Ρωμαῖκα μαλαλά,
 τώρα κόβει τὸ ξερό μας,
 τώρα πλέον γὰρ καλὰ
 ἔδεσσε τὸν γαῖδαρό μας.

Τώρα φιλελληνισμὸς
 ἐξ αἰτίας τῶν Ἀγώνων,
 καὶ πολὺς παροξυσμὸς
 ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος μόνον.

Οἱ μεγάλοι μας ἀγῶνες
 ἄγονοι δὲν βγήκαν διόλου,
 καὶ θὰ τοὺς ἔμνησκον αἰῶνες,
 μεπεχλιβάνη τοῦ διαβόλου.

Χαίρε, χώρ' ἀγαπημένη φυσικῆς φαινοχυσίας,
 μόνο γὰρ τὰ πανηγύρια σὲ γεραίρω, σὲ τιμῶ,
 κι' ἀπὸ στόλους σὰν τῶν Ἀγγλῶν καὶ στρατοὺς σὰν τῆς Περσίας
 ἔσαν Ὀλυμπιονίκην, Περικλέτο, προτιμῶ.

Τοῦτοι μ' ἠλεκτροῖζον μόνοι
 καὶ ἐσχῶ προγόνων τάφους...
 κότινος ἄς στεφανώω
 τοὺς δικούς μου τοὺς κορτάφους,
 καὶ δὲν δίνω μὲ πεντάρα νῦν, ζεῖ καὶ σὶν αἰῶνα
 κι' ἂν ἰδῶ παλαιο-Βουλγάρους νὰ μεθοῦν' οὐτὸν Παρθένον.

Περικλέτο μου τεμπέλη,
 βλέπε κόσμον κεχηγνῶτα,
 καὶ γὰρ μέλλον μὴ σὲ μέλη
 τῆς πατρίδος σὰν καὶ πρῶτα.

Περικλέτο, μὴ λυποῦ,
 καὶ κουβένταις τοῦ λοιποῦ
 νὰ μὴν κἀνης παλαβαῖς
 γὰρ τῆς προπαρσκακεαῖς.

Τὸ ξερό σου μὴν κτυπᾷς,
 γὰρ κοτίνους ἐτοιμάσσε,
 καὶ σὶν Στάδιο νὰ πᾶς
 καὶ νὰ στήσης τὰ γαλμά σου.

Γέλα, κίχλιζε, μειδία,
 πάρε πέτρο' ἀπ' τὴν Πεντέλη,
 φρόντισε νὰ βρῇς Φειδία,
 Ἀύσιππο καὶ Πραξιτέλη.

Κάθε φίλος, κάθε ξένος
 ἀπὸ τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος
 φεύγει τώρα μ' ἀναμνήσεις
 καὶ μὲ τόσαις συγκινήσεις.

Φεύγει μετὰ τὴν ζάλην
 βάρβαρος ἀκμή καὶ ρόμη,

ἡ ἐρημόνισται καὶ πάλιν
 ἢ πλατείας μας κι' οἱ δρόμοι.

Δὲν θὰ βλέπης' οὐδ' ὁδοὺς
 μήτε Μπαλκ καὶ Σουηδοὺς,
 μήτε τῆς ξανθαῖς Δανίδες,
 τῆς νταρνανοδεσποινίδες.

Μὴν χέπουν, μήτε Αἰμίγκ, μήτε Ζένσεν θὰ κτυπᾷς,
 μήτε Μαγερετανχελκόφεν, μήτε κι' ἄλλους ἀθλητάς.

Περικλέτο κακομοῖρη,
 κλάψε μ' ὅλον σου τὸν πόνον...
 πάει τὴν τὸ πανηγύρι
 καὶ τὸ γλέντι τῶν Ἀγώνων.

Σὶς κλεινὰς Ἰσπεφάνους
 σὰν καὶ πρῶτα, φουκαρά,
 δὲν θ' ἀκούς Ἀμερικάνους
 νὰ φωνάζουν ῥὰ ῥὰ ῥὰ.

Ἀντημένος θὰ γυρνᾷς
 δίχως ῥὰ ῥὰ ῥὰ ῥὰ ῥὰ,
 καὶ μονάχος θὰ περνᾷς
 τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ.

Κὶ ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ μου,
 κτυπῶ τὴν κεφαλὴ μου,
 γὰρ τὸ πού λες μὲ θρήνον θρηγὼν σπαρακτικόν
 καὶ τὴν τῶν Ἀγώνων τῶν Ὀλυμπιακῶν.

Κὶ ὁ Μαγερετανχελκόφεν, ὁ φίλος Ἑλβετός,
 μᾶς ἔφυγε κι' αὐτός.

Κὶ ὁ Ρόμπερτσον μᾶς φεύγει, φίλος Ἀμερικάνος,
 κι' ὡς εἶδος πελεκάνος.

Πάει τὸ πανηγύρι, τὸ γλέντι τὸ μεγάλο,
 κερχίδας δὲν θὰ βλέπης, στίβους, ἀποδυτήρια,
 μήτε κι' ἀναρριχῆσεις σπονδαῖας ἐπὶ κάλφ,
 δρόμους μετ' ἐμποδίων, ἄλματα κι' ἐφαλτήρια.

Τοφάλους δὲν θὰ βλέπης καὶ νέας Ἀμαζόνιας,
 μὰ τώρα, Φασουλῆ,
 θ' ἀρχίσῃ τοὺς ἀγῶνες
 τοῦ κράτους ἢ Βουλῆ.

Ἐκεῖ φιλοτιμία θὰ βλέπης ἀθλητῶν,
 πάλιν, κορπαλῆ, σάλο,
 ἐκεῖ κι' ἀναρριχῆσεις κι' ἄλματα βουλευτῶν
 ἀπὸ τὰ κῶματα σ' ἄλλο.

Ἐκεῖ διεκτυπῶν καὶ τρέβα νύκτα μὲν
 κι' ἐδῶ θὲ κι' ἐκεῖ πέρα,
 μυνῶνες κι' ἐδραστιά σθητορικῶν Τοφάλων,
 κι' ἄραις βαρὺν μεγάλων,
 ἐκεῖ καὶ δρόμος βάδην ἐπὶ τομοσχεδίων,
 ἐκεῖ καὶ θεοτόκη δρόμος μετ' ἐμποδίων.
 Ἐκεῖ πέρα θ' ἀπαυθῆς
 μὲ πολλῶν παροξυσμοῦς,
 μὲ βουτιάς καὶ καινιδοῦς
 σὲ προῖτολογισμούς.

Ἐκεῖ πέρα γλωσσολογῶν
 ὅπως λέγουν συμβολαί,
 μὰ καὶ πένταπλα στομάχων
 καὶ γουργουρητὰ χαλῆ.

Αἰ' ἐκείνους τοὺς Ἀγῶνας,
ποῦ θὰ βγάλουν τοὺς Σιραιτοὺς,
κι' ὅλους μας τοὺς ἐλαιῶνας
δὲν τοὺς βροῖσκες ἀρκετούς.

Καὶ μὲ τόσους κεχηναίους
ξαναιτρέχω σὰν δρομὰς
νὰ ζητῶ Φειδίας νέους
γὰρ ρητόρων προτομάς.

Φ. — Τὸ Στάδιον ἐκεῖνο πρὸς τὸ παρὸν χαιρέτω...
μηνύματα μακρόθεν μᾶς ἔρχονται παρήγορα...
τοῦ Μαγεροστιαρχελκόφεν ἰδύομα, Περικλέτο,
ἴμφορεῖς νὰ τὸ προσφέρῃς χίλιαι φοραὶς καὶ γρήγορα;

Τὸν Τόφαλον ὕμνω, τὸν πρῶτον εἰς τὰ βάρη,
καὶ τὸν Γεωργαντᾶ, τὸν πρῶτον σὺ λυθάρη.
Ψάλλω Γεωργιάδας, Σκαρλάτους, Ὁρσανίδας,
ὅπου τιμὴν προσῆψαν σὺ κράτις τῆς σαρίδας.
Μὰ καὶ τοὺς Ἀλιμπράντη, ποῦ λυθάρη ἀπ' τὰ Τατάουλα
τὸν κότινο νὰ πάρουν, ἄσπρη γλυκεῖά μου φράουλα.

Τῶν ἐλευθέρων ἢ πατρὶς, μὰ κι' ἢ πατρὶς τῶν δούλων
αὐτοὺς τοὺς δρῶ τοὺς ἀδελφούς φιλεῖ τῶν Ταταούλων,
καὶ σὲ τὰ δέλεφρα φίλησε, ποῦ φεύγουν νικηφόρα,
κι' ὁ Βόσπορος τὰ δέχεται στεφανωμένα τώρα.

Ὁ κότινός των ἀδελφούς θλιμμένους νὰ φτερώσῃ
καὶ δένδρο μυριόκλαδο μὲ τοῦτον νὰ φτερώσῃ,
κι' ἐγὼ σὲ νέους εὐχομαι τῶν ἀδελφῶν θριάμβους
νὰ ψάλλω διθυράμβους.

Χαιρέτησε, βρὲ Περικλῆ, καὶ τοὺς Εὐρασιμόλπους,
ὅπου θερμοὺς καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀνοίξαμεν τοὺς κόλπους.
Κι' ἐκεῖνοι μᾶς ἠλέκτρισαν μαζί μὲ τὸν Παχτίκο,
καὶ σένα σ' ἐνθουσίασαν πολὺ, μασκαρατζῆκο.

Νὰ τὸ λαμπρὸν τὸ Στάδιον, ὅπου μυαλὰ γανόνει...
βραβεῖα διανέμονται σ' τὴν γῆν τῶν Παρθενόνων,
καὶ τῆς πανηγυριώτισας τὸ Στέμμα στεφανώνει
τοὺς νικηφόρους ἀθλητὰς εἰρηρικῶν ἀγώνων.

Ἰδοὺ κετὸν τὸ Στάδιον χωρὶς βοὴν καὶ κτύπους,
μὰ Δόξ' ἀόρατος περὶ καὶ διηγείται κλέη,
καὶ σ' ἐνα θῶκον μοναχὸς ὁ τύραννος Οἰδίπους
ἐκείνην τὴν παρῶσιν τοῦ δράματός του κλαίει.

Φεύγουν κι' οἱ δικοὶ μας ὅλοι κι' ἢ πλὴθὺς τῶν Εὐρωπαϊῶν,
τῶν εὐσώμων, τῶν ἀλκίμων,
κι' ἐξ αὐτῶν κανεὶς ἀμνήμων
δὲν θὰ γίνῃ, Περικλέτο, τῶν Ἀθῆνῃθεν τρωπαίων.

Ἀπὸ σίβους μία φήμη μυριόστομος ὁρμᾷ,
καὶ μεγάλοι Βασιλεῖς
ἐπηκόους ἐδοταλεῖς
συνεχάρησαν θεομά,
ποῦ στεφάνων καὶ βραβείων ἠξιώθησαν ἐδῶ,
ἐνθα γίνεται μεγάλη γὰρ τὰς ἀμοιβὰς φειδώ.

Εἰς τὸ Στάδιον ἐκεῖνο τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀγέλων,
ποῦ παιᾶνας ἀπηχεῖ,
καὶ λαῶν καὶ βασιλέων
ἐκαρφώθ' ἢ προσοχή.

Κι' ὁ χορὸς τοῦ Πεσμαζόγλου τί σοῦ λέει, Περικλέτο
μὲς' σὺτὸ πάγκαλον Ἀκταῖον πλούτου κι' ὁμορφίης μνηστῆρα
Κι' ἐξ Αἰγύπτου ταλαοῖδες
κι' Ἀθηναῖοι φονκαράδες
ἡμιλλῶντο γὰρ τὸ γέρος
τῆς ἱστορικῆς ἐσπέρας.

Κι' ἂν ὁ πάλαι Θουκυδίδης ἔγραφε, συμπατριώτα,
γὰρ τὸν πόλεμον τὸν τότε
τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ τῶν Πελοποννησίων,
ἔπρεπε νὰ ζωντανέψῃ γὰρ νὰ περιγράψῃ μόνον
Ἀθηναίους, Αἰγυπτίους, καὶ χορὸν ἐκ τῶν σπανίων,
τὸ κορύφωμα τῆς εὐφύης τῶν ποδαρικών Ἀγώνων.

Ἐκεῖ πέρα, Περικλῆ,
βρῆκα καὶ τὸν Τσανακλῆ,
καὶ τὸν Ρόστοβιτς τὸν Μπέη, ποῦ θὰ κάνομεν Ἰνστιτούτο
τῆς Γυμναστικῆς μεγάλα, καὶ θὰ λέμε τίνα τοῦτα;

Ζήτω μας λοιπὸν, οὐρρά,
ἐλελεῦ καὶ ρὰ ρὰ ρὰ,
κι' ὅλα θάλλθουν μὲ χαρά.

Π. — Ὅλους τὴν ἄδιακρίτως ἀξιῶσωμεν κοτίνου,
ρὰ ρὰ ρὰ, βρὲ πατριώτη,
ἴκησε κι' ἢ Σημυριώτη
σὺτὸν λὸν-τέννης τὴν Μαρίνου.

Γι' αὐτὰ λοιπὸν, μουρμούρη,
δέξου δρῶ τρεῖς σ' τὴν μούρη,
κι' ὁρεβονὰρ σ' τὴν ἄλλην
Ὀλυμπιάδα πάλιν.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ναυτικὸν μας ἐριτίμον, Κωνσταντίνου τοῦ Σαράφη,
σοβαρὰ θὰ βγῇ μελέτη, ποῦ σ' αὐτὴν θὰ περιγράψῃ
τῶν Βυζαντινῶν τὸν Στόλον τὸν Αὐτοκρατορικόν,
περισπούδαστον βιβλίον, ποῦ τιμὰ τὸ Ναυτικόν.

Εἰς τὸ Ραφεῖον τὸ γινώσκον τοῦ Παπαϊωάννου,
δικαίως φήμην χαιρόντος τεχνίτου Παρισιάνου,
ποῦ τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν περικοσμᾷ παγκάλως,
ἴτω πᾶς λέων τοῦ συρμοῦ μικρὸς τε καὶ μεγάλος.
Τὰ νέα τὰ κοστούματά του τὸ θέμα τῆς ἡμέρας,
σὺτὸ Στάδιον τῆς ραπτικῆς τοὺς πρὸς τὸν πρῶτον γέρος.
Τοῦ Γειώργ' ὕμνησετε, παιδιὰ, παλλίδα καὶ βελόνα,
ποῦ δέχως συνεγωνισμόν θὰ μένουσιν σὺν αἰῶνα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἐνα χεῖμαρρον φάει
σ' τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδὸν,
ποῦναι δρᾶσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
σ' τὴν οἰκίαν Ἐμπεριόκου, δεκατέσσερ' ἀρσενός.